

In de eerste weken van dit jaar was het dorp in de ban van de Pestvogels. Een groep van ongeveer vijftig van deze vogels hing weken rond in het Middengebied. Zij vonden hun kostje in bomen en struiken met bessen. Vooral de boomkwekerij langs het An van Gilsehof was daarbij in trek. In het meest zuidelijke deel van deze kwekerij is een hoek met een perceeltje gekweekte Gelderse roos, waar de vogels zich regelmatig tegoed deden. De discussie over de vraag waarom Pestvogels vanuit hun broedgebied naar het zuiden afzakken is nog steeds niet afgerond. Net als bij Notenkrakers is er geen sprake van normale vogeltrek.

Het zijn standvogels, die onregelmatig hier verschijnen, soms vrijwel jaarlijks, soms in jaren niet. Een buitengewoon goed broedseizoen of gebrek aan voedsel wordt gewoonlijk als oorzaak voor de verplaatsingen genoemd. Interessant is daarbij de vraag: gaan ze ook weer terug? Of komen ze ver van hun leefgebied aan hun einde? Van de vogelreisjes die we ooit met elkaar maakten herinner ik me twee ontmoetingen met Pestvogels. Eenmaal was dat in het voorjaar op het schiereiland Rugen in het vroegere Oost-Duitsland. Het betrof een groepje dat zich kennelijk klaarmaakte om over te steken naar Denemarken. Terug naar het noorden dus. De tweede keer verbleef een aantal vogels op een

camping in het merengebied van hetzelfde deel van Duitsland. Beide keren gaven de vogels niet de indruk aan het eind van hun Latijn te zijn. Misschien moeten we daarom de gedachte dat de Pestvogels in een soort drang naar zelfvernietiging naar het zuiden komen, maar vergeten. Ook bij de verhalen over de lemmingen die zich bij duizenden in zee zouden verdrinken zijn immers nogal wat vraagtekens te zetten.

Pestvogels zijn mooi. Op het eerste gezicht denk je met een ontsnapte tropische vogel te maken te hebben, want over het algemeen zijn de vogels in onze streken niet zo kleurrijk. Zo'n groepje boven je hoofd in een boompje is dan ook een lust voor het oog. Dat vond ook Guus Peterse uit Utrecht. Die leverde een bijdrage aan een leuk boek waarin vijftig Nederlandse vogelaars over hun belevenissen vertellen. Hij schrijft daarin dat je Pestvogels in burgermanstuintjes en stadsparkjes moet zoeken, maar laat er op volgen: alleen weet je nooit welke. Net als ik zelf, hoorde hij van Jan en alleman dat ze er waren, maar liep hij ze nooit tegen het lijf. Maar de aanhouder wint. Uiteindelijk zag hij de vogels in Houten en ik in het Middengebied.

Foto : Marco van Rooijen

‘Een onvergetelijk moment’, volgens Peterse, ‘een stukje eeuwigheid temidden van de dagelijkse routine’. Overigens een hele leuke verzameling vogelverhalen, dit Vogellogboek van de Twintigste Eeuw. Al was het alleen maar vanwege de ontboezemingen van Koene Vegter over een door hem meegemaakt waddenweekend. Die zijn ook in het boek te vinden.

W.Andelaar